

Eastern Illinois University The Keep

Masters Theses

Student Theses & Publications

1998

Warren's Audubon: A Vision Revisited

Sylvia W. Zechowska
Eastern Illinois University

This research is a product of the graduate program in [English](#) at Eastern Illinois University. [Find out more](#) about the program.

Recommended Citation

Zechowska, Sylvia W., "Warren's Audubon: A Vision Revisited" (1998). *Masters Theses*. 1734.
<https://thekeep.eiu.edu/theses/1734>

This is brought to you for free and open access by the Student Theses & Publications at The Keep. It has been accepted for inclusion in Masters Theses by an authorized administrator of The Keep. For more information, please contact tabruns@eiu.edu.

THESIS REPRODUCTION CERTIFICATE

TO: Graduate Degree Candidates (who have written formal theses)

SUBJECT: Permission to Reproduce Theses

The University Library is receiving a number of request from other institutions asking permission to reproduce dissertations for inclusion in their library holdings. Although no copyright laws are involved, we feel that professional courtesy demands that permission be obtained from the author before we allow these to be copied.

PLEASE SIGN ONE OF THE FOLLOWING STATEMENTS:

Booth Library of Eastern Illinois University has my permission to lend my thesis to a reputable college or university or the purpose of copying it for inclusion in that institution's library or research holdings.

I respectfully request Booth Library of Eastern Illinois University **NOT** allow my thesis to be reproduced because:

Author's Signature

Date

Warren's Audubon: A Vision Revisited

(TITLE)

BY

Sylvia W. Zechowska

41-500 Chorzow
Ul: 3 Maja 15
Poland

THESIS

SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR THE DEGREE OF

Master of Arts

IN THE GRADUATE SCHOOL, EASTERN ILLINOIS UNIVERSITY
CHARLESTON, ILLINOIS

1998

YEAR

I HEREBY RECOMMEND THIS THESIS BE ACCEPTED AS FULFILLING
THIS PART OF THE GRADUATE DEGREE CITED ABOVE

7-31-98
DATE

August 6, 1998
DATE

Abstract

This thesis consists of a Polish translation of a volume of Robert Penn Warren's poetry: *Audubon: A Vision* accompanied by an introductory essay focusing on historical, cultural and psychological aspects of the poems. As a novelist, Robert Penn Warren is well known to the Polish reading public. All his major novels have been translated into Polish and received with great acclaim, which has been confirmed by numerous editions. Warren's popularity among Polish readers may be attributed to the fact that his fiction is permeated with a peculiar sense of melancholy and a profound awareness of tragic national history, features inevitably appealing to all Slavic nations, and to the Poles particularly with their turbulent past. The first part of the introduction aims at making the readers aware of the difficulties of literary translation. It also briefly highlights the different approaches to translating poetry bringing the readers closer to those aspects of the poems that may possibly be lost in translation. This section of the thesis examines numerous syntactic and lexical discrepancies between Polish and English, and explains why the several liberties the author allowed herself should not be regarded as distortions of the original.

The next two sections introduce Warren the poet and Audubon the ornithologist to the Polish reading public and also discuss some critical responses to *Audubon: A Vision* which may enhance the reading and understanding of Warren's most representative poetic work. The intriguing figure of Jean Jacques Audubon may be of interest to the Polish reader since Audubon, himself a cultural exile, may metaphorically personify the immigrant experience. This type of human experience is not unfamiliar to numerous generations of Poles who have been affected by the painful aftermath of being displaced, whether be it for

political or other causes. Another reason for discussing the *persona of Audubon* in the introductory part is that his unusual personality encompassed an artistic nature alongside that of a frontier man.

From among the men of letters who have been inspired by Audubon's mysterious personality, Robert Penn Warren is probably the one who reveals the complexity of Audubon's nature in the most brilliant and condensed way. By moving smoothly from the image of Audubon the hunter and the explorer to Audubon the artist in the moment of vision, Warren builds a bridge that links his own artistic experience with Audubon's. In doing so, Warren places himself in the historical context of being an American, the new man who, reaching further and further, crosses the frontiers, both the real and the imaginary. Warren's *Audubon: A Vision* is unanimously regarded by critics as unparalleled in his literary output which makes it the best choice for translation. Because of the fact that this collection offers profound historical, cultural, mythical, biographical and autobiographical insights it may be of interest to the Polish audience. Another important reason that justifies translating it into Polish is that *Audubon: A Vision* reflects Warren's preoccupation with violence, historical awareness, an everlasting search for identity and the meaning of life. By creating, in this collection, both realistic and mythic images, and by consciously mixing frontier vernacular with abstract and sublime poetic diction, Warren proves his exceptional maturity of artistic vision.

Acknowledgments

I would like to express my gratitude to Professor John Guzowski who was my inspiration and mentor throughout the painstaking writing and translating process. Further, I would like to kindly thank my reviewers, Professors Anita Shelton and William Miller for their insightful comments and encouragement. My sincere thanks go Mr. Kenneth Gerhardt without whose continual support and dedication the thesis would never have assumed the present shape.

THESIS

Warren's *Audubon: A Vision* Revisited

Table of Contents

1.	Section I	Forward.....	1
2.	Section II	Some Approaches to Translating Poetry.....	3
3.	Section III	Difficulties in Translating <i>Audubon: A Vision</i>	5
4.	Section IV	Robert Penn Warren, the Poet	8
5.	Section V	Jean Jacques Audubon, the Ornithologist.....	13
6.	Section VI	Audubon: Wizja.....	18
7.	Bibliography	51

Foreword

On frequent occasions, the idea of translating a literary work originates from a profound admiration for the author and fascination with his works. This makes the very process of translation a very intimate, spiritual experience. Metaphorically, such an experience may be compared to a marriage in which the persona of the translator entirely immerses itself into the author's world and undergoes mental illumination. By making a piece of literature accessible to those who do not know the language of the original, the translator not only transcends the linguistic and cultural frontiers but also enriches his or her own existence. This may be explained by the fact that in the process of translation profound communication and/or understanding are conditions *sine qua non*. Those who attempt translating a piece of literature without accepting, appreciating and respecting the values represented by the culture of the author translate only the letter leaving the spirit undiscovered and unattainable to the reader. I firmly believe that my attempt at translating *Audubon: A Vision* is faithful both in letter and in spirit. I have come a long way since I discovered Warren's fiction. My encounter with Mr. Warren and his oeuvre began a long time ago when I read a Polish translation of his novel *A Place to Come to*. This event marks the point of departure for my life long affair with his fiction. It seems that now I have come to a place where "there is a season" for translating a collection of his poetry (Warren, 29). I hope that, as it has always been for me, for the Polish audience *Audubon: A Vision* will be

“a story of deep delight” (Warren, 29).

When the idea of translating *Audubon: A Vision* matured in my mind, with it grew a deep conviction that the Polish version of the collection should be accompanied by an introductory essay. The aim of attaching the introduction is to highlight the different approaches to translating poetry, to make the reader aware of the difficulties of literary translation, and to introduce some elements of the cultural, historical, and biographical contexts of *Audubon: A Vision*. This may certainly enable the Polish reader to familiarize himself or herself with some of the critical responses to the collection, otherwise possibly inaccessible. More importantly, it may also enhance the reading and understanding of Warren’s most representative poetic work and bring the reader closer to those aspects of the poems which might have been lost in translation. I believe that the introduction partially compensates for the compromises or limitations that are inevitable in the course of the translational process.

Some Approaches to Translating Poetry

Each language generates a specific climate which cannot be rendered in another language. For example, in comparing Polish and English, one encounters free word order *versus* fixed word order, respectively. The implications of the free word order in Polish are far reaching. On many occasions subjects in Polish sentences can be elliptically removed because the morphological information is encoded in overtly inflected verbs. Thus, the structure of the translated sentences may not bear any resemblance to that in the target language. Wherever it was possible, I tried to maintain the word order and the sentence structure of the original English version. However, in some cases an overtly faithful translation would have produced a stylistically awkward sentence in Polish. One of the most serious difficulties I encountered while translating *Audubon: A Vision* was connected with the absence in Polish of verb gender distinction in the third person singular of the present tense. Supplying the Polish sentence with the subject pronouns “he” or “she” makes it cumbersome.

Another significant difference between Polish and English results from the lexical discrepancies between the two languages. This common phenomenon, in turn, may explain why linguists so much emphasize the significance of cultural awareness in the process of translation. For instance, Paul St-Pierre argues that contextuality plays an extremely important role in “the process of translation” (306). Another linguist, Donna Mellen

describes the process as a “conscious attempt” at remaining “faithful to the original text” in order to “reproduce it in another language in such a way as to maintain as completely as possible the meaning, implications, and style of the original” (217). From both theory and practice we know that an ideal translation is unattainable; therefore, any translation, and especially the translation of poetry, involves numerous compromises and requires deep, multi-leveled analysis. Yet, a translation which is too liberal cannot be considered a solution, and, as Donna Mellen indicates in her essay, “an overly interpretive translation” may be equally bad as “an overly literal one” (272). On the other hand, Robert M. Adams claims that “if one sort of poetry gets left out” in translation, “another one is sometimes added” (189). Therefore, it seems to be a respectful and honest approach to make the reading audience aware of the cultural and lexical nuances the translator faces in dealing with a literary work.

Difficulties in Translating *Audubon: A Vision*

The several liberties I allowed myself in the process of translating *Audubon: A Vision* originated, in most cases, from the willingness to maintain the spirit of Warren's poetic diction or simply to avoid stylistic lapses in the target language. For instance, in part B of section I, I changed the color of the "blueberry's blood" from black into crimson, which enabled me to preserve partially original quadruple alliteration of "bleeds the black blood of the blueberry" in the Polish version of "krwawi karminową krwią" (Warren, 4). In the opening line of section II, the English phrase "shank-end of day" lost in translation the profundity of its meaning. In Warren, the "shank-end of day" captures an image of a border-time-zone implying a smooth transition from the end of the day to the beginning of a new one. It was impossible to preserve the image impregnated with meaning by applying a descriptive Polish translation. Thus, I decided to use a phrase "schyłek dnia" that conveys fewer implications, but which, in turn, made it possible for me to keep up the number of syllables as well as twofold alliteration. Interestingly, in part D of the same section, the lexical discrepancy between English and Polish that made me render the phrase "the woman hulks" by the Polish equivalent of "her hulking figure" helped, to a large extent, sustain the structure of the line.

Part A of section IV brought about a major problem because the interplay of the meanings of the word "quarry" could not be conveyed in Polish. I chose to focus on the

meaning that was more associated with hunting, i.e. “quarry” as being the object of pursuit by a hunter rather than the other meaning of “quarry” as the place where stone is excavated, or as the source of information. In this case, the Polish version certainly misses the rich multi-leveled implications of Warren’s word choice. In the second line of part B, the repetitive occurrence of “s” and “r” sounds had to be reduced to a simplified version. However, I managed to move the intensified repetition to the last line where it achieved equally strong effect by the triple occurrence of the “nie” syllable. The Polish version of section V contains a couple of unconventionally spelled words that are to convey the misspellings of English words “independence” and “peace.” Warren inserted into this section excerpts from actual Audubon’s writings without editing his orthographical lapses. In spite of the fact that in the Polish version the orthographical errors are likely to make a bad impression on the reader, I decided to render the idea of Audubon’s liberal approach to the English orthography unchanged.

An equally disturbing problem appeared while I was working on the last section of *Audubon: A Vision*. In the third line of section VII the reader faces a confusing cluster of notions. As bizarre as it may seem, in the world of Warren’s childhood the poem is intended to magically recreate geese hoot instead of gaggle. In the first draft of the Polish version the geese gaggled because it simply sounded better. But on the other hand, the line was deprived of the implications of the word “hoot” traditionally associated with owls that both in Polish and American culture represent wisdom and clarity of vision. Interestingly enough, for the Polish reader it may be difficult to see geese as the embodiment of knowledge bearing in mind that, just as in English, a common Polish saying is “as stupid as a goose.” But, as one

may agree, powerful poetic images have the power to influence or entirely alter the reader's perception of the world. Therefore, I abandoned the initial idea of a goose hooting as unacceptable in the Polish version. This compromise allowed me to maintain the enhanced contrastive effect of the original poem.

Another dilemma appeared in part B of section VII. The first line of this section reads: "Tell me a story" which evoked in me an image of a child asking for a fairy tale that would have a comforting property of easing the tensions of being the child of the century. It seemed that I would have lost the meaning of the story as something very special if I had translated the word "story" as a simple narrative. In Polish there are two equivalents of the phrase "fairy- tale." One denotes a simplified narrative aimed at young children. The other may be described as a kind of a high culture literature that involves imaginary landscapes and heroic deeds enhanced by the presence of the supernatural. This kind of fairy tale always leaves the reader or the listener convinced of the unlimited potential of human spirit. I strongly believe that Warren had this kind of a narrative in his mind when he asked for "a story of deep delight" in the poem that closes the collection. Thus, my word choice seems to be justified and should not be regarded as a distortion of the original.

Robert Penn Warren, the poet

As a novelist, Robert Penn Warren is well known to the Polish reading public. All his major novels have been translated into Polish and received great acclaim, which has been confirmed by numerous editions. Warren's popularity among Polish readers may be attributed to the fact that his *oeuvre* is permeated with a peculiar sense of melancholy and a profound awareness of tragic national history. These features have always been inevitably appealing to all Slavic nations, and particularly to the Poles with their turbulent past.

Interestingly enough, no-one has ever aspired to introduce Warren the poet to the Polish reading public. Despite the unquestionably high literary quality of his poetry none of the volumes of his poems has been translated into Polish in its entirety. *Audubon: A Vision*, a collection unanimously regarded by critics as unparalleled in Warren's output, seems to be a good choice for translation - first, because it offers profound historical, cultural, biographical and autobiographical insights that may be of interest to the Polish audience, and then, because *Audubon: A Vision* reflects Warren's preoccupation with violence, historical awareness, and the everlasting search for identity and the meaning of life. By creating in this collection, both realistic and mythic images, and by consciously mixing frontier vernacular with abstract and sublime poetic diction Warren proves his exceptional maturity of artistic vision.

According to George P. Garret, Warren's poetic career began in 1935 when he published *The Thirty Six Poems*, a collection that immediately placed him high in the literary

rankings. The poems of that collection were characterized by Marvel- and Donne-like deliberately archaic syntax and inversions (226). As Charles Bohner claims, these early Warren's verses represented "traditional four-line, iambic pentameter stanzas, autumnal in mood" and permeated with an atmosphere of the cyclical nature of seasons, generations and time (31). But they also bore the initial marks of "themes and techniques" Warren was to later develop in his literary career: "the cycles of flight and return, the mingled feelings of love, responsibility, and guilt, violent shifts of tone, the themes of the past in the present, and the jagged, broken rhythms" (32-34). This outstanding variety of concerns was preserved and further developed in *Selected Poems 1923-1943*, his next collection that earned him the reputation as a "mature and gifted poet" whose work was hallmarked by the ability to render "concrete, local scenes and real actions" (Garret, 227). In this phase of his literary career Warren fully defined his "own idiom and style" creating a distinctive, "ballad-like narrative" intertwined with philosophically grounded commentaries (Snipes, 31).

Almost ten years passed before Warren was ready to produce another poetic masterpiece. However, he was not creatively inactive in this period. He wrote two outstanding novels, *All the King's Men* (1946) and *World Enough and Time* (1950) as well as a collection of short stories, *The Circus in the Attic and Other Stories* (1948). Then, in 1953 Warren published *Brother to Dragons: A Tale in Verse and Voices*. As George P. Garret claims in his essay, this novel-like narrative poem, "more than anything else" encompassed all themes and concerns that had been always present, both in Warren's poetry and fiction (227). *Brother to Dragons* recreated a violent event that happened in nineteenth-century Kentucky, a brutal murder and dismembering of a slave committed by Thomas Jefferson's nephew, Lilburn Lewis (Bohner, 93). The poem explores the interconnections of

good and evil, sense of guilt and responsibility, and the necessity of confronting and acknowledging the dark side of human nature. George P. Garret argues in his essay that having published *Brother to Dragons*, Warren was freed to enter another, new phase of his poetic *oeuvre* (227).

In the 1950's Warren was already a mature, acclaimed man of letters, but the publication of *Promises: Poems 1954-56* won him his second Pulitzer Prize and marked a new stage in his poetic achievement. Written in Italy where Warren went with his new bride and two young children, *Promises* bore the air of "elation and new inspiration" and was characterized by a brilliant "combination of lyric, narrative and abstract reflection that would now form the basis of his new style" (Kramer, 12). This collection is said to have inaugurated his late style since the themes and techniques it encapsulated (the lusts and loves of the flesh, filled with dramatic incident, vivid landscapes, and philosophical reflection) were continually preserved in every poem he wrote afterward (13).

In his essay "Robert Penn Warren and His Poetry: An Introduction" Hilton Kramer describes Warren's late poetry as a phenomenon of unsurpassed quality in American literature. Kramer attributes Warren's blossoming creativity of his mature age to "genius, experience and an integrity of purpose in which esthetic concentration is barely distinguishable from the moral clarity that animates character" (9). Only few writers in the history of American literature managed to maintain such an unflinching, high level of artistic achievement. As Kramer justly claims in his essay, Warren belongs to this extinct species of men of letters whose *oeuvre* is permeated with "passion and the embattled intelligence" of an individual that perceives the "art of literature as inseparable from the most fundamental imperatives of life" (12). Indeed, as Dave Smith points out in his article "He Prayeth Best

Who Loveth Best, " it is difficult to find a literary genre in which Warren's genius "has not manifested itself." Also, there are no literary honors that have not been awarded to him and, as Smith claims, the awards Warren has received "are too numerous to list" (5).

In his essay "Warren's Later Poetry: Unverified Rumors of Wisdom," James H. Justus claims that a huge body of Warren's late poetry, "interrogative" rather than "declarative" in mood, represents the same uneasy longing for "definition and certitude," that marked his poems at the beginning of his writing career back in the 1920's. Warren's autumnal poetry centers around "intellectual and emotional" inquires of "raw experience" (161). As James H. Justus justly notices, those late poems should not be read as "wisdom literature" but as attempts at scrutinizing the painful process of achieving wisdom originating from "Warren's general disinclination to find satisfaction in the settled definitions of Time, Self, Truth, Reality, and the World" (161-4).

Exploration of the notions of Time, Truth, Reality and the Self constituted the basis for structuring *Audubon: A Vision*. The idea of reconstructing a part of Audubon's biography in the form of poetic narration came to Warren long before the extended poem was shaped into a concrete vision. Robert Penn Warren became intrigued by the persona of Jean Jacques Audubon when he was preparing historical background for his novel *World Enough and Time*. Audubon's journals provided Warren with the climactic theme of the poem, the hanging of three villains who attempted Audubon's life in order to possess his gold watch. Warren started composing the poem but soon gave up since he couldn't find an appropriate technique to translate his artistic vision into a narrative form. This project was put aside for some twenty years before it eventually emerged again from oblivion. As Warren confessed in one of his interviews, the vision of the poem crystalized in quite unusual circumstances:

while Warren was helping his wife to make the bed “a line from the abandoned version popped into his head” (Warren, 276). Then he started feverishly composing and in a short time completed the version as we know it today.

In his essay “Robert Penn Warren: Audubon and Imagination,” Marshal Walker claims that Warren sought to express in his poetic vision a definition of joy in a world of tension where “human filth” and “human hope” are inevitably connected, bestiality is counterpoised by beauty, the uncertainty of self balanced by the miracle of self-realization. In such a vision love becomes knowledge, and time itself may be transcended in the “dream of a season past all seasons” (158). The sequence of poems that constitute *Audubon : A Vision* move smoothly from a portrait of Audubon, the frontier man indefatigable in hunting and exploring the wilderness, to a portrait of Audubon, the artist experiencing a profound insight into the nature of artistic creation, and then reaches its climax in a moment of vision in which myth, history, and the politics of survival merge. From that point onward Warren makes the reader travel in time to witness another visionary experience: this time it is Warren’s own artistic awakening. Nancy Cluck highlights in her essay the ways in which Robert Penn Warren explores the “nature of the artist and the artwork” (42). For her, both Warren and Audubon are capable of escaping time through their artistic creations (48). Therefore, when the sequence of poems develops into its conclusive lyric, into Warren’s “own story of deep delight” (Warren, 32), the chasm of time separating Audubon’s reality from Warren’s disappears. Only then can the reader see with clarity what Max A. Webb reveals in his essay that *Audubon: A Vision*, the poetic narrative “about the nineteenth-century bird-lover” is also a story about “Robert Penn Warren, the dean of American poets” (455).

Jean Jacques Audubon, the ornithologist

The intriguing figure of Jean Jacques Audubon may certainly be of interest to the Polish reader. It appears to be a tenable surmise since Audubon, himself a cultural exile, may metaphorically personify the immigrant experience. This type of human experience is not unfamiliar to numerous generations of Poles who have been affected by the painful aftermath of being displaced, whether be it for political or other causes. Another reason for familiarizing the reader with the persona of Audubon in the introduction is that his unusual personality encompassed an artistic nature alongside that of a frontier man.

John Chancellor, Audubon's biographer, emphasizes how controversial an individual he was and how his mysterious personality has inspired artists (7). Nancy Cluck argues that Audubon's "enigmatic qualities account for his" puzzling "appeal to twentieth-century southern writers" (47). From among them, Robert Penn Warren is probably the one who reveals the complexity of Audubon's nature in the most brilliant and condensed way. By moving smoothly from the image of Audubon the hunter and the explorer to Audubon the artist in the moment of vision, Warren builds a bridge that links his own artistic experience with Audubon's. In doing so, Warren places himself in the historic context of being an American, the new man who, reaching further and further, crosses the frontiers, both real and imaginary, the frontiers that Anette Kolodny describes as "the landscapes of changing meanings in which various human cultures first encounter one another's *otherness*"

(14). Jean Jacques Audubon belongs among those who participated in the process of pioneering the American soil and who at the same time created its literary history, the ones who translated the myth of westward movement into intellectual and spiritual progress.

Born in Haiti in 1785 to a prosperous merchant, Jean Jacques came to America at the age of eighteen and started upon the career of a rich and gay dandy spending most of his time dancing, fencing, horse-riding, and hunting. Van Wyck Brooks describes him as tall, long-haired, strong-beaked, with grey eyes and always wearing fine clothing. His complex personality encompassed the features of "old French voyageurs and troubadours" (139). Young Audubon lived on a farm, on the Perkioming, purchased by his father. It was also there that he met his future wife Lucy Bakewell, a faithful and good-natured companion who shared with him many years of tough pioneer life. Audubon, who since his boyhood had passionately been interested both in natural history and fine arts, started "to observe the birds on the Perkioming and later to paint them against their native background thus breaking the tradition of museum painting." During Audubon's stay on the farm, Lucy instructed him in English while he taught her drawing and French (140).

Jean Jacques came to France for several months to study how to classify birds. When he returned, he set off for the West and started the business of a "frontier trader" at Louisville (140). He and Lucy lived the life of early settlers and shared their lot with "Spanish hunters," "French Canadian trappers," and simple folk living on floating farm yards traveling down the Mississippi (140). Audubon spent the next twenty years exploring the vast stretches of land hunting, painting, and recording frontier tales. For Audubon, Kentucky seemed to be more

than a promised land; in fact its affluent ornithological habitats provided Jean Jacques with an undrying spring of material for his studies as well as models for his paintings. Audubon divided his time between keeping a pioneer store where he traded fire arms, "shot-bags, powder-horns, calicoes and axes," and treading the woods like an Indian (142). But unfortunately, his business was not successful. This probably could be explained by the fact that there was a lot of competition in Louisville. And, more importantly, Audubon was more interested in his artistic and naturalist pursuits than in achieving high social status or high standards of living.

As his store was not making enough profit, Audubon "pushed further westward" and finally settled at Henderson, Kentucky where he spent several years (143). Henderson was his headquarters from which he traveled farther and farther disposing of his stock, and roaming the woods in his unquenchable desire to explore the wilderness and render in painting the birds of America. According to Brooks, Audubon was always welcomed and treated well by the pioneers and settlers he met during his journeys. Only once was his life in real danger when he entered the wrong shack at the wrong time and almost got killed by a woman who desired his gold watch. Later he recorded this event in his writings. This life threatening experience was recreated by Robert Penn Warren in his *Audubon: A Vision*.

The years Audubon spent west of the Ohio river were probably the happiest and most active in his life. His endeavors prospered, and his artistic skills developed. At that time Audubon set himself a life-time project: to identify and portray all of North American birds. For the purposes of this engrossing venture he adopted a specific method. He killed the birds

he wanted to paint and then he pinned his dead specimens to a wooden frame using strings and wires to arrange them in poses that were to create the impression of naturalness (Irmsher, 7). Paul Gray points out how controversial this method was, since accurate rendering of the specimens required killing of thousands of birds. However, before shooting them, Audubon carried out extensive observations and scrupulously recorded the birds' habits in his journals (Gray, 85).

As Christof Irmsher contends, all Audubon's business endeavors were "spectacularly unsuccessful" (14). This is why he finally turned to teaching dancing, drawing and French at plantation houses in Virginia and Carolina. Together with Lucy, who found occupation as a governess, Audubon spent three years there. The money earned in the service of rich planters made it possible for them to go to England where Jean Jacques found subscribers for his *Birds of America* and soon became extremely popular (Brooks, 148). *Birds of America* brought Audubon fame and recognition on both sides of the Atlantic, but despite his happy life in England, deep in his heart he longed to come back to his woods (149). All through his adult life, Audubon crisscrossed the American frontiers "north, south, and west, that encircled the centers of culture and their men of thought" and depicted in his *Episodes* numerous scenes of frontier life speaking "words of good cheer for the future of" the American nation (151). In spite of the controversy his methods of collecting specimen aroused, Audubon's paintings have survived to the present, and his enigmatic personality continues to inspire men of letters.

I believe that the portrait of Audubon Warren created in his *Audubon : A Vision* gives full credit to this unusual bird-lover. Warren managed to translate into a clear series of

images Audubon's exceptional sensitivity as well as his desperate realization of the truth that it was not possible for him to render the beauty and perfection of these winged objects of his admiration. I hope that my interpretation of Audubon through Warren's will allow the Polish reader to enter two new worlds, that of an American man of letters, and that of an American naturalist.

Audubon: Wizja

Jean Jacques Audubon

Jean Jacques Audubon, którego imię zangielszczono kiedy w młodości został wysłany do Ameryki, został wcześniej poinformowany o oficjalnej wersji swej tożsamości. Wedle tej wersji był synem kapitana statku Jeana Audubona i jego pierwszej żony, która zmarła w San Domingo wkrótce po jego urodzeniu, oraz że ta kobieta, która wychowywała go we Francji była drugą żoną. W rzeczywistości, był synem Jeana Audubona i jego kochanki z okresu gdy Audubon trudnił się kupiectwem i handlem niewolnikami w Santo Domingo. Zaś ta kobieta, która go wychowywała we Francji była żoną porzuconą przez jego ojca gdy ten wyprawił się za morze by szukać fortuny. Zanim osiągnął wiek lat dziesięciu Audubon znał tą prawdziwą historię, ale jak się zdaje z rozmaitych powodów, włączając kilka czysto praktycznych, był skłonny rozpowszechniać tą drugą wersję wzbogaconą o pewną ilość pochlebnych ozdobników. W istocie rzeczy był fantastą talentu, ale nawet bez jego udziału legendy narastały o nim. Najśłynniejsza z nich, według której był zaginionym Delfinem Francji, synem niesławnego Ludwika XVI i Marii Antoniny, weszła na trwałe do jego biografii dopiero po jego śmierci w 1851.

I Nie Był Zaginionym Delfinem

[A]

Nie był zaginionym delfinem, chociaż przystojny był zaledwie
Nisko urodzony, i nawet nie potrafił
Uczciwie zarobić na życie, był tylko
Sobą, Jean Jacques, i jego pasja - czymże
Jest człowiek jeśli nie swoją pasją?

Widział jak,

Ze wschodu, i sponad cyprysowych moczarów, świt
Czerwieńszy niż mięso, przełamywał się;
I jak wielki ptak
Z długą, wyciągniętą szyją, wygiętymi by zgarniać powietrze skrzydłami, poruszał się
Z powolną kaligrafią, chwiejną, płaską i czarną na tle
Koloru rozlanej Bożej krwi, jakby
Ciągniony na sznurku.

Widział jak

Sunął do przodu poprzez rozpalony dystans.

Mokasyny zastygłe na szronie, oczy utkwione w ptaku,

Pomyślał: "Na tym niebie jest czarna."

Pomyślał: "W moich myślach jest biała."

Myśląc: "Ardea occidentalis, czapla wielka."

Świt: jego serce zadrżało od napięcia tego świata.

Świt: i czymże jest twoja pasja?

[B]

Październik: i niedźwiedź
Oglupiały w miodowym swietle ziewa

Niedźwiedzi język, różowy jak u niemowlęcia, marszczy się aż po zaokrąglony koniuszek,
Krwawi karminową krwią jagód.

Biel jego zębów przechodzi
Wszelkie granice wyobraźni.

Niedźwiedź czuje jak każda komórka jego tłuszczu
Nabiera sennej słodyczy.

Odurzona, ponad wonią zrujnowanych jagód
Ostatnia pszczoła brzęczy.

Jej skrzydła, jak mika, błyszczą
W słonecznym świetle.

Wspiera się na swej strzelbie. Myśli
Jak cienka jest ta błona pomiędzy nim samym i światem.

II Sen, Którego Końca Nigdy Nie Poznał

[A]

Schyłek dnia, śnieżna mżawka, wołanie,
Pianie koguta, słodkie z oddali, wtem z nagła
Karczowisko: pośród pniaków, zrujnowane łodygi kukurydzy jeszcze stojące, to miejsce
Jak rana boleśnie wytarta w poszyciu lasu, oto
Chata, zbieranina belek bez ładu i składu:
Ludzkie plugastwo, ludzka nadzieja.

Dym,

Z glinianego komina, w tym powietrzu, lepki od tłuszczu
Zbiera się, nie może się podnieść, zwisa nad kalenicą, klębi się
Biały, rzadki, ociążale zsuwa się po gontach jak plwocina.

Stoi,

Wspiera się na swej strzelbie, wpatruje w dym, myśli: "Próchno."
Myśli: "Obumarłe, na wpół przegnite." Zbyt niechlujni by przyłożyć siekierę do Zdrowego
drzewa.

Jego stopa,

Na klepisku u drzwi, kruszy
Nocny lód, który już się tam osadza. Jego ręka
Podnosi się, zastyga. W wyobraźni, jego nozdrza już
Znają zaduch tej nory za drzwiami z nieobrobionych belek. Pies
Przyciska łeb do jego kolana. Ręka
Uderza o drzewo. Bez odpowiedzi. Woła. Potem ten głos.

[B]

Cóż powinien rozpoznać? Bezimienną twarz

Ze snu o jakimś pianiu koguta przed świtem - właśnie mającą coś powiedzieć,

Coś zrobić. Pozostałości

Wszystkich koszmarów są jednakie, i nazywamy je

Życiem. Tyle wiedział będąc mężczyzną,

I wiedział również że to co pozostaje z całego życia jest koszmarem.

Chyba że.

Chyba że co?

[C]

Twarz w powietrzu zwieszona. Wielka,
O surowych rysach, orlonosa, z owłosionym znamieniem
Z lewej strony, przy nozdrzach, lewa strona szkli się czerwienią
W świetle ognia, prawa w cieniu, i spod splątanego nawalu
Ciemnych włosów na głowie, i spod brwi nastroszonych,
Oczy ciemne, błyszczą jakby z nieokreślonego mroku jaskini. To kobieta.

Jest wysoka, wyższa niż on.
Na tle szarej spódnicy jej ręce zwieszone.

“Chcecie zostać na noc? Pieniądz macie?
No to możecie ostać. Już żem jednego wyszykowała,
I przynajmniej nie śmierdźcie jak jakiś indiański pomiot.”

[D]

Indianin,

Przykucnął u paleniska, podnosi głowę, patrzy w górę ale
Spod jednego oka tylko, to drugie
Szpara, poniżej której krew i śluz spływają krzepnąc powoli.

“Uwierzycie, strzała jemu odskoczyła z cięciwy,
Przekłęty głupek - i to jeszcze indian.” Śmieje się.

Głowa indianina opada,

Więc odwraca się, opuszcza swój tobolek w kącie na niedźwiedzią skórę, tamteż
Opiera strzelbę. Podchodzi z powrotem do ognia. Wyjmuje swój zegarek.
Wyciąga go błyszczącego na pętli z rzemienia, spod swego myśliwskiego surduta.
Szczerozłoty, ożywa w jego ręce w świetle ognia, i ręka
Tej kobiety sięga po niego. Pragnie go mieć. Zawiesza go sobie na szyi.

W jego bliskości wielkie ręce unoszą się delikatnie
Tak jakby mógł spaść, trzepoczą jak skrzydła ćmy, jej oczy
Spuszczone jakby z nieśmiałości spoczęły na jego blasku, a jej twarz
Jest tak słodka od gwałtownej słodyczy, że jego wnętrzości skręcają się. Nie może Znieść
tego co widzi.

Jej ciało kołysze się jak wierzba na wietrze wiosennym. Jak u dziewczyny.

Przychodzi czas by odebrać zegarek. Zabiera go.

I kiedy ona, posępna i nieobecna, szykuje jedzenie, uświadamia sobie
Że indianin patrzy na niego skrycie zdrowym okiem, a jego usta

Poruszają się bezgłośnie, i kiedy ona odwraca się tyłem, indianin
Przeciąga, z rozkosznym spowolnieniem, palcem po gardle.

Po jedzeniu i resztkach dla psa, kładzie się:

W kącie na niedźwiedzich skórach, które nie są dobrze wyprawione
I cuchną, broń przy jego boku nabita i odbezpieczona.

Pod ręką wyczuwa oddech psa.

Jej zwalista sylwetka przy ogniu. Szłyszcy jak czajnik bulgocze.

[E]

Wchodzą synowie wyłaniając się z nocy, jest ich dwóch,
Nieodrodni synowie swej matki. Spod przymkniętych powiek
Obserwuje. Myśli: "Teraz."

Synowie

Przykucają przy ogniu przysłaniając jego blask, wpychają jadło
Do swych wielkich ust, gdzie zęby zgrzytają w ciemności, ich oddechy są
Ciężkie jak sen, chce mu się spać, ale
Głowa kobiety skłoniła się ku nim. Ich
Głowy, wszystkie razem w świetle ognia.

Słyszy jak czjnik bulgocze.

Potem słyszy

Jakby szept i szelest jedwabiu, ten drugi
Dźwięk jak brzmienie snu, ale nie
Wie co to jest. Potem poznaje, bowiem
Widzi twarz tej kobiety
Pochyloną. Jej usta ściągnięte jak do pocałunku, ale
Nie prawdziwie, i wielka bańka śliny
Zastyga tam połyskując zanim ona pozwoli jej opaść.

Jej ślina jest tym co jedwabiście łagodzi przeciąganie
Stali po drobnoziarnistym kamieniu. To on szepcze.

Kiedy się podniesie będzie trzymała go w ręce.

[F]

Bezgłośnie podnosi się. Trzyma go w ręce.
Za nią jej synowie podnoszą się jak cień. Indianin
pochrapuje.

Myśli: "Teraz."

I już wie, że

Wszedł z powrotem w tą opowieść, wie
Że wszedł do tej ciemnej nory
W lesie gdzie drzewa mają oczy, wie że jest to ta sama opowieść,
Której słuchał będąc dzieckiem, wie
Że jest to ten sen, który śnił mu się w dzieciństwie, ale
Którego końca nigdy nie poznał,
Krzyk tylko.

[G]

Ale teraz bez krzyku, i pod jego ręką
Pies leży, czekając w napięciu. A on także wie
Co musi zrobić, i to szybko, zatem
Nie rozumie dlaczego właśnie teraz jakaś ociążałość
Rozlewa się po jego członkach, ani dlaczego nawet w tej chwili
Strachu - o ile to strach? - ślina
W jego ustach ma posmak słodyczny.

“Teraz, teraz!” głos w jego głowie woła, ale
Wszystko wydaje się odległe i małe.

Nie potrafi dociec cóż to za wina odbiera mu odwagę, albo
Dlaczego miałby znajdować tą karę tak wyszukaną.

Za późno. Oh, oh ten świat!

Powiedz mi imię tego świata.

[H]

Drzwi otwierają się na oścież i wchodzi wędrowcy:
Trzej mężczyźni, czujni, silni i uzbrojeni. A Indianin
Jest już na nogach, wskazując.

Myśli

Że teraz już nigdy nie pozna końca tego snu.

[I]

Skrepowani rzemieniami, całą noc leżeli tam na połodze.

Przez całą noc słyszy jej ciężki oddech.

Nadchodzi świt. Jest szary. Kiedy jedzą,

Zimny, kukurydziany podpłomyk zgrzyta mu w gardle, jak piach. Tkwi tam.

Nawet whisky nie może go spłukać. Tkwi tam.

Rzemienie krępujące ich nogi przecięte. Poszturchiwani podnoszą się.

Kobieta odmawia whisky. Mówi: "Na co to?"

Pierwszy syn pije. Ten drugi

Bierze ją w usta, ale nie może przełknąć.

Płyn sączy się powoli z opuszczonego kącika ust.

[J]

Stoją tam pod długim, niskim konarem wielkiego dębu.
Na wschodzie, nisko nad lasem słońce jest niczym więcej
Niż tylko kulistą plamą światłości, cokolwiek bledszą
Niż ogólna szarość. Ich nogi
Są ponownie skrępowane rzemieniami.

Pytają się ich czy chcą się teraz pomodlić. Ale kobieta:
“Jak to nie Pon Bóg nos stworzył, to do kogo się modlić?”
I potem: “Abo o co?” I wybucha śmiechem.

Przez jakiś czas wydaje się że nigdy nie przestanie się śmiać.

Ale co do jej synów, jeden się modli, albo przynajmniej próbuje. A ten drugi
Zaledwie bełkocze. Jeśli ona patrzy na któregokolwiek z nich, nie jest
To żal, nawet nie pogarda, jedynie dystans. Czeka,

I jest tym czym jest,

I w szarym świetle poranka widzi jej twarz. Pod
Zmierzwioną czernią jej włosów jej twarz
Jest biała. Z tej bieli
Ciemne oczy niczego nie wypatrują,
Utkwione w nicość nieba, szarą jak czas, bowiem
Czas nie istnieje, a jej twarz
Jest nagle w jego oczach piękna jak kamień, i
Uświadamia mu jego męskość.

[K]

Nie był to schludny interes: konar za nisko, żadnej zapadni, klienci

Zwyczajnie podwieszeni, o stopę zaledwie nad ziemią, ale nie

Dość blisko by pozwolić na jakiś taniec.

Nie był to szybki interes: obaj synowie długo podrygiwali i pierdzili, ale ona,

Od razu, bez ruchu, zastygła

W szaleńczej woli, w ekstazie z żelaza, jakby

To właśnie był ten sen, którego przez całe życie nie mogła dośnić.

Ta twarz,

Z blaskiem w oczach, zaciśniętymi szczękami, czarno połyskująca z przekrwienia

Jak śliwka, osiągnęła,

Zdawało mu się, nowy wymiar piękna.

[L]

W oczach ma łzy.

Szuka w pamięci swego dzieciństwa.

Szuka w pamięci swej żony

Nic nie pamięta.

Jego gardło wyschnięte. Prawa ręka,

Pod zamszowym surdudem ściska ten złoty zegarek.

W sekretnym porządku świata,

Odmówiono magii tego przedmiotu tej która teraz tam wisi.

Myśli: “Czego mi odmówiono?”

Myśli: “Na to nigdy nie znajdę odpowiedzi.”

Myśli: “To pytanie jest jedyną odpowiedzią.”

Pragnie by móc sformułować definicję radości.

[M]

Tak więc stał samotnie, jako że wędrowcy
Roztopili się w lesie i w swoim jestestwie,
Jakimkolwiek ono było, a indianin
Dźwigając teraz darowaną broń, która należała do wisielców,
Też zniknął rozplywając się jak dym w lesie,
A pod jego pustym i nieprzejednanym oczodołem
Krew i śluz już dawno obeschły.

Pomyślał: "Muszę iść."

Ale nie mógł, wpatrując się
W jej twarz, i stał tak przez czas jakiś, nawet potym jak
Pierwsze płatki śniegu, z idiotyczną łagodnością
Opadły. Daleko w lesie, i w padającym śniegu
Krała wrona.

Więc rusza, wiedząc teraz że
Nie będzie go tutaj kiedy śnieg
Zasypie otwarte drzwi tej chaty, czy też kiedy
Wpadając przez komin przyprószy cieżką warstwą
Martwe popioły paleniska, ani kiedy pokryje białą strzechą
Te głowy, jak mądrością, i że nigdy nie
Usłyszysz tego nieznacznego świstu zamarznętego sznura
Gdy wiatr uniesie jego brzemień, ani kiedy

Cieżar wrony spocznie po raz pierwszy na sztywnym ramieniu.

III Sobą Tylko Jesteśmy

Nigdy nie wiemy co utraciliśmy lub co odnaleźliśmy.

Sobą tylko jesteśmy i tą obietnicą.

Idź dalej w świat. Tak, umiłuj go!

Szedł dalej w świat.

IV Znak, Dzięki Któremu Poznał

[A]

Jego życie, na końcu wydawało się, nawet w udręce, proste.

Proste, przynajmniej w tym czym musiało być,

Po prostu takie jakie było, jakim i on był

W końcu. Sobą, a nie tym

Kim wiedział że powinien być. Błogosławieństwo!

Obudzić się kiedyś o świcie i zobaczyć,

Tak jakby wzdłóż lufy strzelby ustawione

Na celu, jestestwo co było, co jest, i oto

Odległy, ale w zasięgu, dopełniając kolei, twój los.

Wstrzymaj oddech, z niespiesznym spokojem pociągnij za spust.

W aureoli złotego listowia cel unosi swą szlachetną głowę

Nie jest to wymiar czasu.

[B]

O tym czasie wody opadają.

Owalne źródło osadzone w opadłym
Z buków złotym listowiu.

Nawet komar nie zklóca blasku
Napiętego lustra wody. Niebo

Poniżej odbite w przejrzystej doskonałości.
Jeśli wpatrzysz się w wodę być może zobaczysz

Że nic nie zakłóca nieba nieskończonego błękitu.

[C]

Prowadzić sklep, bawić dzieci, a nocą wtulać głowę
W kształtne jak leszczynowy orzech słodkie cycki Lucy, i
Z tym pirackim zyskiem pogranicza, wzbogacić się.

Ale nie tobie dane było, będąc słabego charakteru.

Widziałeś jak sponad leśnego jeziora, już pociemniałego, łabadź wielki cygnus
Wzniósł się z łomotem pokonując stromiznę powietrza, i
Wysoko w zamierającym świetle, zamigotał jak biały płomień

Jako że definicja miłości jak wiemy złożoną jest,
Możemy powiedzieć że mimo wszystko kochał swą żonę.

List z obozowiska, rzecznej łodzi, czy obskurnego pokoju w Nowym Orleanie,
Nieźmiennie kończył się słowy "Niech Cię Bóg błogosławi droga Lucy"
A kiedy zaszło słońce,

Samotnie grał w lesie na swojej fujarce.

[D]

Słuchaj! Zastygnij w bezruchu, a
Z dala, gdzie cień
Niezmacony, być może usłyszysz

Dzika przysadzistego w mateczniku pomruk

Poczym cisza zapada, aż
Sójki, jak nagle świadomość, wołanie.

Wołanie, co w nieskończoności słońca blasku
Dreszczem przejmuje jak, na języku, mosiądzu posmak .

[E]

Świat określa się sam. Ten głos,
Łuk nad łukiem, ślepiony w nadmiarze radości, koniec
Jego początkiem, konieczność
Rozkwita jak róża. Dlaczegoż,

Zatem prawda jest jedyną rzeczą, której nie można
Wypowiedzieć?

Można ją jedynie ustalić, a i to we śnie tylko,
Lub też we śnie może stać się, jakby nieświadomie, działaniem, i stał

O zmierzchu, na tej ulicy w zapadłej osadzie, i widział
Pierwszą lampę zapaloną za oknem, i nie wiedział
Czym był. Pomyślał "Nie znam swojego imienia"

Szedł w świat. Czasami widziano go jak stał
Wdoskonałym bezruchu, kiedy nawet liść nie szeleścił.

Daj nam Boże drogi, daj nam ten znak,
Dzięki któremu możemy poznać ze czas nadszedł.

V Brzmienie Tego Wiatru

[A]

Szedł w świat. Wiedziony pragnieniem by zobaczyć.

Pisał: "Odkąd byłem chłopcem miałem zdumiewające pragnienie
by zobaczyć Wiele Świata, a w szczególności
by prawdziwie poznać Ptaki Połnocnej Ameryki."

Śnił o polowaniach z Boonem, z wyobraźni malował jego portret.
Udowodnił że mysołów nie węszy za swym posiłkiem lecz wypatruje go
Patrzył w oko rannego białogłowego orła.

Pisał: "...to Szlachetne Stworzenie spoglądało na swych Wrogów
z pogardą w oku."

O zmierzchu stał nad urwiskiem, a porykiwanie bizonów
Było jak odległy ocean. Widział
Kosci wybielające równinę w skwarze południa!

Widział Indian, i doznał boskiej wspaniałości.

Pisał: "...bowiem tam widzę Człowieka Nagiego z bożej
ręki a jednak wolnego od żalów nabytych."

Najniższe zajmował miejsca za stołem w bogatych domach,
I poznał co to zniewaga.

Zachaczył o kuluary i hole wielkich tego świata,

I obelgi nie były mu obce.

Pisał: "Moja Sliczna Panna Pirie z Oackley Przeszła obok Mnie
dziś Rano, ale nie pamiętała jak pięknie oddałem
jej twarz rysując ją w pastelach jak chciała."

Pisał: "...ale dzięki Moim skromnym talentom potrafię bez jej pomocy
znosić razy, których ten Świat mi nie szczędzi."

I znosił je cierpliwie, nierozprasząc się obietnicą ulgi,
Ani nawet tą uprzejmą łaskawością Daniela Webstera.

Pisał: "...dałby mi ciepłą posadkę gdybym tylko chciał;
ale ja kocham niezależn i spokoj bardziej niż blagę i pieniądz."

I takim się okazał, ale w końcu wkroczył
Z honorem. Na wykwintne salony, daleko za oceanem,
Z długimi jak u myśliwego włosami, z błyskiem w oku
Ptasie świergoty swych odległych lasów gwizdał.

Pisał: "...w moich snach ciągle jawią mi się ptaki."

I w końcu, wkroczył do swego zasłużonego domu,
I spał w łóżku, i z Lucy.

Ale skrzypki

Wnet leżały na półce nietknięte, ustnik fujarki wysechł,
I jego pędzle także.

Jego umysł

Zacmiony, a jego ostatnia radość

W hiszpańskiej kołysance, którą mu zaśpiewali o zmierzchu.

Umarł i był opłakiwany, ten który świat ukochał.

Ten, który pisał: "...a świat chociaż dość nikczemny

po prawdzie, jest *być może* równie dobry

jak światy nieznane."

[B]

Tak więc umarł w swoim łóżku, a
Noc pochyliła się, i wciąż się pochyła
Znad Atlantyku, i zjawia się o czasie.
Trawa nie ugina się pod tym ogromnym ciężarem,
Który bezgłośnie sunie na zachód. W Mississippi,
Na mulistym brzegu, wrak wielkiego drzewa, porzucony
Przez powódź, spoczywa, dopiero co ociosane konary
Wznoszą się w ciemności. Jest
Biały jak kość. Jego biel
Odbija się w ciemnej wodzie, i gwiazda
W następstwie.

Później,
W szalasie owczarza, wysoko ponad Bitterroot
Gaśnie światło. Nie
Widać innego.

Północnozachodnia Wschodnia równina, z Nowego Jorku do Seattle, przesunęła się
świecąc nierównym blaskiem, na zachód.

[C]

Na wszystko przychodzi czas.

Lecz jest też i sen

O czasie poza czasem.

W takim śnie kiść dzikiego wina,

Zwieszona wysoko, uległa złocistym promieniom,

Nie dojrzewając dojrzewa.

Naznaczone wilgocią usta błyszczą.

Niewysychając. Widzę je błyszczące na wietrze.

Choć wiatru tego brzmienia nie mogę usłyszeć.

VI Miłość i Poznanie

Ich taniec bez stóp

Leży w kruchej naturze ich piękna.

Ich oczy krągłe, śmiało rozwarte, jak klejnot błyszczące,

I bezlitosne. Nie znają

Współczucia, a jeśli nawet

To zaznać go niegodni jesteście. Wzlatują

W powietrze o blasku ciekłego kryształu,

Które opiera się im jak stal doskonale przejrzysta,

Przeszywają je

Bez wysiłku. Ich płacz

Jak chorał w języku na wiele głosów.

Strzelał do nich z zaskakujących odległości.

Nad ciałem, które dzierzył w dłoni jego głowa nisko schylona,

Lecz nie z żalu.

Umieścił je tam gdzie ich miejsce, gdzie je widzimy

Oczami wyobrazni.

Czymże jest miłość?

Poznanie jest jednym z jej imion.

VII Baśń mi opowiedz

[A]

Dawno temu, w Kentucky, chłopcem będąc, stałem
Przy polnej drodze po zmierzchu,
Z północy, krzyk dzikich gęsi słyszałem.

Nie mogłem ich zobaczyć, nie było księżyca.
A gwiazdy nieliczne. Słyszałem je.

Nie poznałem co się w mym sercu stawało.

A było to porą zanim bez czarny kwitnie.
Dlatego na północ leciały.

Na północ ich dźwięk się oddalał.

[B]

Bań mi opowiedz.

W tym stuleciu, tej chwili szaleństwa,
Bań mi opowiedz.

Uczyń z niej opowieść o gwiazd światle i o bezkresach.

Czas będzie jej imieniem,
Lecz wymawiać go nie będziesz..

Bań mi opowiedz o olśnienia głębi.

Robert Penn Warren

Urodził się w 1905 w Guthrie, w stanie Kentucky. Ukończywszy z wyróżnieniem studia na Uniwersytecie Vanderbilt (1925) kontynuował naukę na Uniwersytecie Kalifornijskim gdzie otrzymał tytuł magistra. W latach 1927-28 odbył studia podyplomowe w Yale, a następnie w Oxfordzie jako stypendysta Rhodesa.

Lista publikacji Roberta Penna Warrena jest zamieszczona na początku tego tomiku. Dzieła Warrena reprezentują niezwykle różnorodność form począwszy od ośmiu powieści, dziewięciu tomików poezji, poprzez liczne opowiadania, sztukę teatralną, krytykę literacką, biografię, esej historyczny, oraz dwie rozprawy o stosunkach rasowych w Ameryce. Ten imponujący dorobek literacki powstał w okresie trzydziestu dziewięciu lat. W tym czasie Robert Penn Warren był również aktywny zawodowo jako profesor literatury. Obecnie pan Warren jest wykładowcą na Uniwersytecie Yale.

Powieść Wszyscy Ludzie Prezydenta (1946) otrzymała Nagrodę Pulitzera w dziedzinie prozy. Obietnice (1957) zdobyły Nagrodę Pulitzera w dziedzinie poezji, Nagrodę Amerykańskiego Stowarzyszenia Poetów Imienia Edny St. Vincent Millay, oraz Ogólnokrajową Nagrodę Literacką. W 1967 Warren otrzymał Nagrodę Bollingena w dziedzinie poezji za Wiersze Wybrane: Stare i Nowe 1923-1966.

Pan Warren mieszka obecnie w Connecticut ze swoją żoną Eleanor Clark (autorką pozycji Rzym i Villa, oraz Ostrygi z Locmariaquer) i dziećmi Rosanną i Gabrielem.

Selected Bibliography

Adams, Robert M. Proteus, His Lies, His Truth. New York: W. W. Norton & Comp., 1973.

Brooks, Van Wyck. The World of Washington Irving. New York: E. P. Dutton, 1944.

Chancellor, John. Audubon. New York: The Viking Press, 1978.

Cluck, Nancy. "Audubon: Images of the Artist in Eudora Welty and Robert Penn Warren." Southern Literary Journal 17.2 (1985): 41-53.

Graziano, Frank. "The Matter Itself: Warren's Audubon: A Vision ." A Collection of Critical Essays. Ed. Frank Graziano, Logbridge: Rhodes Inc., 1981: 17-32.

Irmsher, Christoph. "Violence and Artistic Representation in John James Audubon." Raritan 15 (1995): 1-34.

Justus, James H. "Warren's Later Poetry: Unverified Rumors of Wisdom." Mississippi Quarterly. 37.2 (1984): 161-171.

Kolodny, Anette. "Rethinking Frontier Literary History as the Stories of First Cultural Contact." Frontiers 17.3 (1996): 14-20.

Krammer, Hilton. "Robert Penn Warren and His Poetry." A Collection of Critical Essays. Ed. Frank Graziano, Logbridge: Rhodes Inc., 1981: 9-16.

Mellen, Donna. "The Translator: Translator or Editor?" Languages at Crossroads. Ed.

Deanna Lindberg Hammond. Medford, NY: Learned Information, 1988: 271-6.

Scott, Nathan A. "Warren's Career in Poetry: Taking Counsel of the Heart Alone." The Centennial Review. 33.2 (1989): 141-186.

Smith, Dave. "He Prayeth Best Who Loveth Best: On Robert Penn Warren's Poetry." The American Poetry Review 8.1 (1979): 4-8.

St-Pierre, Paul. "Criteria for Translation." Languages at Crossroads. Ed. Deanna Lindberg Hammond. Medford, NY: Learned Information, 1988: 305-6.

Walker, Marshal. "Robert Penn Warren: Audubon and Imagination." Studia Anglica Posnaniensia 22 (1989): 153-162.

Warren, Robert Penn. Audubon: A Vision. New York: Random House, 1969.

Webb, Max A. "Audubon: A Vision: Robert Penn Warren's Response to Eudora Welty's 'A Still Moment'." Mississippi Quarterly 34.4 (1981): 445-455.